

²¹Majd így szólt hozzám az ÚR igéje: ²²Emberfia! Miféle szóbeszéd az, amelyet mondogattok Izráel földjéről: Telnek-múlnak a napok, de nem teljesült semmi a sok látomásból?! ²³Ezért mondd meg nekik: Így szól az én Uram, az ÚR: Véget vetek ennek a szóbeszédnek, nem példálózna így többé Izráelben. Ezt hirdesd nekik: Közeledik már az idő, amikor valóra válik minden látomás. ²⁴Akkor nem lesz többé hiábavaló látomás és hízélgő jósolgatás Izráel házában. ²⁵Mert ha én, az ÚR szólok, akkor az az ige, amelyet kimondok, késedelem nélkül valóra is válik. Ha a ti napjaitokban mondok ki egy ígét, te, engedetlen nép, akkor azt még akkor valóra is váltom! – így szól az én Uram, az ÚR.

²⁶Majd így szólt hozzám az ÚR igéje: ²⁷Emberfia! Izráel háza ezt mondja: Az a látomás, amelyet ez az ember lát, csak később fog beteljesedni; ő a távoli jövőről prófétál. ²⁸Ezért mondd meg nekik: Így szól az én Uram, az ÚR: Nem késik tovább egyetlen ígém sem, valóra válik az az ige, amelyet mondok – így szól az én Uram, az ÚR.

Kedves Testvéreim!

Örök élet vasárnapja. Így nevezzük ezt a napot, az egyházi esztendő utolsó vasárnapját. Jövő héttel – adventtel – egy új időszámítás kezdődik. Kicsit eltér ugyan ez a megszokott polgári éves körforgástól, de talán ez nem is annyira baj, mert míg decemberben a pezsgő és az át mulatott éjszakák a főszerep, addig a karácsony előtti talán utolsó, viszonylag nyugodt vasárnapon jobban elgondolkodhatunk arról, hogy hová is jutottunk, hol is tart életünk.

Nem véletlen az sem, hogy éppen ezen a vasárnapon tartjuk megemlékezésünket azokról, akiktől búcsút kellett vennünk, akiket el kellett engednünk, akik már nem lehetnek többé velünk. Vannak, akik már egy éve, mások néhány hete veszítették el hozzátartozójukat, de talán olyanok is vannak itt, akiknek több éve, vagy évtizede elhunyt szerette jut eszébe a meggyújtott mécsesek lángjába nézve. Az idén gyülekezetünk is gyászolja fiatalon, tragikus körülmények között elhunyt hitoktatóját.

De miért most van ez a megemlékezés? Az egyházi esztendő utolsó vasárnapjai, ahogy a mögöttünk lévő kettő és a mostani vasárnap is az utolsó ítélet, a végidők felé fordítják a figyelmünket. Az oltár előtt felolvasott igében Jézus szavait hallhattuk, aki az Emberfia eljövételéről beszélt. Arra tanította és tanítja az őt hallgatókat, hogy „legyetek ti is készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, melyikben nem is gondoljátok.”

Az ítélet napja. Nekem mindig eszembe jut erről a kifejezésről a Terminátor filmek második része, hiszen annak ez volt az alcíme. De több filmben is boncolgatják ezt a témát, hogy jön majd egy nap, amikor minden elpusztul, minden véget ér, és csak, aki felkészült az élheti túl. A filmek tévednek. Az ítélet napját senki sem élheti túl. Legalábbis ebben a földi létben. A reménység onnan származhat, hogy Isten már egyszer tartott ítéletet ezen a Földön. A Szentírásán kívül is, gyakorlatilag az világ minden tájáról ismerünk Nőé történetéhez nagyon hasonló leírásokat Mezopotámiától kezdve India, Kína, Indonézia ősi kultúráiból. Hasonló ezekben a leírásokban, hogy egy család mindig megmenekül. Az Isten, vagy istenek kiválasztottjai.

Ha ezekre a filmekre gondolunk, akkor egyébként sok esetben azt boncolgatják az alkotók, hogy az ember maga keresi a bajt, maga okozza a világ pusztulását. A másik, amit láthatunk a filmekben, hogy általában az emberek semmibe veszik a figyelmeztető jeleket. Ez utóbbi az, amit mai alapigénk is élénk hoz.

Ezékiel próféta arról kell, hogy beszéljen az embereknek, hogy Isten meg fogja ítélni őket.

Az alaphelyzet a következő. A zsidó nép elfordult Istentől. Isten ezért kilátásba helyezte a büntetést, az ítéletet, és várt. De a nép nem kapott észbe, nem hallgatott a prófétákra, sőt inkább azokra az álprófétákra figyelt, akik azt mondták, ami a saját szája ízük szerint való volt: „Azt mondta Isten, hogy lesz ítélet? Ugyan már, akkor hol van? Késik? Dehogy, nem is lesz! Az Isten szereti az embert, nem pusztítja el többé a földet, meg is mondta már Nőénál is! Nem olvastátok? Éljétek csak nyugodtan az eddigi megszokott életeteken, ne is törődjétek azzal, ami a világban körülöttetek zajlik, nem jelek azok, csupán automatizmusok, így működik a világ mióta ember lakja.”

Jézus amikor az utolsó ítéletről beszélt azt mondta: ³⁴Bizony mondom nektek, hogy nem múlik el ez a nemzedék addig, amíg mindez meg nem történik.

És ma is ugyanattól hangos a világ, mint Ezékiel próféta idejében a zsidó nép. Nem lesz ítélet. Ugyan már? Régen elmúlt az a nemzedék. Jézus mondott szépeket, jó dolgokat tett, de ebben tévedett. Nem történt semmi, és nem is fog. A világ mindent túlél. Élj úgy, ahogy jól esik! Ne is törődj ezzel az egész Isten dologgal.

Amikor a gyerekinknek elmondjuk, hogy jön valaki hozzánk, pl.: holnapután jön a keresztszaládod Hanga. Akkor az öt éves hanga onnantól óránként megkérdezi, hogy mikor érnek már ide. Ha egy héttel korábban mondanánk meg, akkor az történe, hogy két nap után belefásulna a várakozásba, és már nem is várná őket. Nem is jönnek, miért mondtátok. Pedig jönnek, csak kislányunk időérzéke a korából fakadóan nem lát egy hétre előre, csupán az előtte lévő néhány napban tud gondolkodni, hároméves fiúnk még annyiban sem. Mi felnőttek sem vagyunk sokkal jobb helyzetben. Bár szeretjük azt gondolni. Gondoljunk csak arra, hogy minél közelebb van valami, annál türelmetlenebbek leszünk percről percre. Mikor jön már, miért késik? Pedig van még 3 perc a megbeszélte időpontig.

Miért késik? Ez volt a zsidó nép problémája Ezékiel idejében, ha késik, akkor már nem is jön, hiszen ő Isten, ő nem késik.

És mi mit mondunk? Azt mondta Jézus, hogy nem múlik el ez a nemzedék, míg mindezek be nem teljeseznek. De hát már rég elmúltak. De mi történt? Egy mondatot kiragadtunk Jézus szavai közül. Jézus nem azt mondta, hogy az ítélet lesz abban a nemzedékben. Jézus előtte az ítéletet megelőző jelekről beszélt, és erre mondja, nem múlik el ez a nemzedék, tehát már abban a nemzedékben is lesznek jelek, amelyek figyelmeztetnek: e világnak vége, lesz, Isten ítéletet tart. Minden kor, minden nemzedéke láthatja a jeleket. A teljes szöveg így hangzik: „*Okuljatok a fügefa példáján: amikor már zsendül az ága, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár.*”³³ *Így ti is, amikor mindezt látjátok, vegyétek észre, hogy közel van ő, az ajtó előtt.*”³⁴ *Bizony, mondom néktek, hogy nem múlik el ez a nemzedék addig, amíg mindez meg nem történik.*”³⁵ *Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.*”³⁶ „*Azt a napot viszont, vagy azt az órát senki nem tudja: sem az ég angyalai, sem a Fiú, hanem csak az Atya egyedül.*”

Tehát Jézus nem az utolsó ítélet napjáról beszélt, csupán az azt megelőző jelekről, azt ő maga mondja, hogy azt a napot ő maga sem tudja mikor lesz. De lesz. Az utolsó ítélet viszont a Biblia tanulsága szerint más lesz, mint a filmekben, más lesz mint Nőé esetében, ahol valaki megmenekült, tényleg utolsó lesz, ott senki sem menekül meg, Isten teljesen véget vet mindennek. Elkerülhetetlen a pusztulás. A Szentírás mégis arról beszél, ahogy hallhattuk Jézus szavait: legyünk készen. Minek készülni, ha egyszer úgyis elkerülhetetlen a vég?

Mert nem a végítéletet kell elkerülni. Hanem azt, ami utána következhet, ha nem vagyunk készen. Mert az utolsó ítélet, csupán ennek a földi létnek vet véget. De Isten nem csupán ezt a földi létet szeretné nekünk ajándékozni, hanem ennél sokkal többet. De vajon elképzelhető-e ez? Az ember gondolkodik rajta, olvas róla, hall dolgokat, de elképzelni az elképzelhetlent. Hosszú éveken keresztül volt egy falfirka a Rudas fürdőnél: mondd el egy vonalnak, hogy mi az a gömb. A teológiai tanulmányaim alatt volt 2 év, amíg minden nap láttam ezt a feliratot, amint mentem ez egyetemre, és arra gondoltam, hogy igen, én ezt a feladatot kaptam Istentől, hogy olyan dolgokról kell meggyőzni az embereket, amelyről én magam is keveset tudok, amely logikával megfoghatatlan, amely nem az én dimenzióm, mégis biztos vagyok benne, a zsigereimben érzem, hiszem, sőt meg vagyok győződve, hogy mindez igaz. Nem felmérhető ésszel, csak a hit képes megfogni valamit belőle.

Sokszor idéztem már, most csak utalok, egy aranyos kis történetre, amelyben egy ikerpár vitatkozik az anyaméhben, hogy vajon létezik-e élet a méhen túl, hogy vajon létezik-e az Anya, és hogyan juthatunk el hozzá.

Visszakanyarodva tehát, nem a végítéletet kell elkerülni, hanem az örök kárhozatot. Helyette Isten kinyitja az Örök élet kapuját. A vele való teljes közösség lehetőségét. Jézus Krisztusban azért jött el ebbe a világba, hogy megnyissa az utat, hogy lehetőséget adjon. A legyünk készen tehát azt jelenti, hogy ragadjuk meg, ragadjuk meg még itt a földi létben az ő kezét. Ezékielel ezt mondhatja ki az Úr: *Nem késik tovább egyetlen ígém sem, valóra válik az az íge, amelyet mondok.* És azt tudhatjuk, hogy az Ige testté lett. Jézus az Isten végső szava az emberhez. Vagy ő, a benne való hit, vagy a kárhozat a részünk, amely a filmekkel ellentétben nem az a hely, ahol azok buliznak, akik nem akarnak foglalkozni Istennel, a kárhozat az Istentől való teljes elhagyatottság állapota, amely emberi ésszel szintén felfoghatatlan, hiszen itt a földön, ahogy Jézus mondja, még a hajaink szála is számon van tartva általa. Ő teremtette ezt az életteret minékünk, hogy legyen hol visszatalálni őhozzá.

De mit teszünk éljük a magunk kis hétköznapijait, talán nem is gondolva arra, hogy mindennek egyszer vége lesz. Aztán jön egy váratlan haláleset a családban, a rokonságban, az ismerősi körben, és kizökkenünk, nem a valóságból, hanem a valóságba. Ilyenkor áll helyre a dolog, mert ilyenkor látjuk, hogy életünk véges, ilyenkor szembesülünk az ítélet komolyságával. A fájdalom, a gyász megérteti velünk, hogy az a reménység, amelyet Isten kínál fel Jézusban, nagyon is szükséges. Mert, ha ez nincs, akkor semmink sincs, akkor egyedül maradunk, akkor értelmetlen ez az egész földi tesztes-veszes.

A halál közelsége előhívja a hitet.

Sokan az itt lévők közül gyásszal a szívükben érkeztek ma közeink. De van-e reménységünk? Én hiszem, hogy azért vagyunk itt, nem csak gyászolók, hanem mindenki ma, mert van. Mert valamit megéreztek annak a Jézusnak a szeretetéből, aki megmutatta, hogy a halál nem a végső állomás. Feltámadásával bizonyította, hogy Isten számára nincs lehetetlen, és ő egy új élet reménységét kínálja fel a számunkra.

Az egyházi esztendő utolsó vasárnapján, az emlékezés gyertyáinak fényében gondolkozunk el életünkéről, hogy hová tartunk? Mi a célunk, mi a jövőképünk? Van-e jövőképünk, akkor, ha Isten ma megálljt parancsol a világnak, vagy éppen ebben a világban a mi életünknek.

Néhány percig csendben, ki-ki vigye Isten elé az ezzel kapcsolatos érzéseit, gondolatait, kérdéseit, kétségeit.